

Na kole jinde: Itálie, Pordenone region Friuli - Venecia Giulia

Hmm, opravdu se ta oblast takhle jmenuje? Pro jednodušší představu je to prostě severovýchod Itálie, tedy region, který je jeden z nejbližších k ČR.

V létě 07 se mi shodou okolností poštěstilo s rodinou strávit několik dní v srdci této oblasti, v Pordenone. Je to menší městečko, trochu stranou turistického ruchu s klidnou pěší zónou v centru a neuvěřitelným množstvím sídel světových firem po obvodu (mimo jiné např. centrála Electrolux).

V nedalekém okolí sídlí i řada firem spjatých s cyklistikou, jako např. Rudy Project, nebo Elite. Vzdušnou čarou cca 50km od moře (Bibione, Lignano) a pozor, na druhou stranu ani ne 20km od horského masivu Dolomiti (přesněji jižní Karnské Aply) = silniční kolo bylo vedle plavek, trekových bot a turistických brožurek nezbytným vybavením (k bezmezné radosti manželky...).

Geografický profil oblasti by se dal zjednodušeně charakterizovat jako úplná rovina, která se na úpatí hor láme jak cca 50km od moře (Bibione, Lignano) a pozor, na druhou stranu ani ne 20km od horského masivu Dolomiti (přesněji jižní Karnské Aply) = silniční kolo bylo vedle plavek, trekových bot a turistických brožurek nezbytným vybavením (k bezmezné radosti manželky...).

Geografický profil oblasti by se dal zjednodušeně charakterizovat jako úplná rovina, která se na úpatí hor láme jak cca 50km od moře (Bibione, Lignano) a pozor, na druhou stranu ani ne 20km od horského masivu Dolomiti (přesněji jižní Karnské Aply) = silniční kolo bylo vedle plavek, trekových bot a turistických brožurek nezbytným vybavením (k bezmezné radosti manželky...).

Silnice vesměs velmi kvalitní, včetně vedlejších i úplně nejmenších spojek od nikud nikam. Hlavní tahy jsou přes den velmi frekventované, ale na širokých krajinách není problém určitý úsek absolvovat i zde a pak zamířit na méně vytižené boční komunikace. S tím souvisí vztah kola verzu auta. Jedním slovem bezproblémový, nebo řekněme příjemně neutrální. Pro našince je překvapivé množství silničních jezdců, které na výjíždkách potkává. Horských kol jsem za celou dobu napačital opravdu jen pár, zato pečlivě udržovaných silničních skvostů stovky. Často jsem se míjel se skupinkami jezdců evidentně důchodového věku, kteří mířili směr hory. Někteří na naleštěných kolech historické koncepce s řazením na spodní rámové trubce, jiní na aktuálních modelech, převážně a pochopitelně domácích značek.

Co se mi velice osvědčilo, byly velmi brzké starty výjížděk. Poprvé zkusmo v 7 a následně ještě o hodinu dřív. Silnice ve městě i hlavních tepnách prázdné, svěží, příjemně chladný vzduch a slunce pozvolna stoupající na blankytné nebe...

Pro první jízdu do kopců jsem zvolil za cíl vesničku s lehce zavádějícím názvem Mezzomonte (stoupání Polcenigo-Mezomonte), tedy něco jako poloviční hora, což se týkalo, jak jsem velmi rychle zjistil jen nadmořské výšky, ne však sklonu silnice. Podle mapy 6km bylo nejprudších hned úvodní třetině a teprve poté se mi to dařilo rozpálit ze 7km/h až na svižných 10... Samozřejmě, když jsem se vydrápál na svůj úvodní kopec nahoru, pocit to byl dobrý, ale přesto jsem trochu pochyboval, jestli výjezd do nedalekého lyžařského střediska Piancavallo, který jsem předběžně v dalších dnech plánoval, nebude s mými 39-23 příliš velké sousto.

Následující den jsem to proložil rovinami a poté jsem zafadil zase kopec a to Dardago – San Tome. Dobrá volba. Stoupání mírnější, takže se to již blížilo plynulé jízdě. Kvalitní široká silnice přešla na uzavřenou úzkou silničku a posléze bohužel v kamenitou stezku. Škoda, protože sklon byl opravdu jetelný, ale nakonec opět něco přes 6km prudkého kopce taky nebylo úplně málo. Pro ty, kteří chtějí ve sjezdu lámat rychlostní rekordy je tu skvělá příležitost, protože je tu velice dlouhý skloněný úsek na dokonalem asfaltu a bez zatáček. Já je však nějak zvlášť nevyhledávám a tak jsem v neaerodynamické pozici svištěl jen něco přes 70.

Po dalších rovinatém dni jsem se odhodlal k zmíněnému útoku na Piancavallo. Tam jsem z auta věděl, do čeho jdu, ale věda, že na dvojku se to ve střední části motorem nedalo ubrzdít ani náhodou a k tomu délka 14km...

Díky osvědčenému brzkému startu jsem se, po něco přes 20km rovin ideálních na rozhybání, dostal k patě kopce ve městě Aviano okolo 7 hodiny, slunce už příjemně hrálo do zad a opíralo se do kopce s 1108 metry převýšení přede mnou. Úvodní část, zhruba 5km, nebyla nějak přehnaně prudká, nějakých až na výjimky 8-9%, pak se ale široká silnice změnila na úzkou horskou silničku a cedule s vylučovacími 15% jasně vypovídala o tom, co přijde. Fakt maso a nešlo jen o nějaký krátký úsek... Posléze se to ale přeci jen vrátilo k rozumným 10% a okolo 9km se začalo stoupání pomalu srovnávat. Po 10km jízdy přišla dokonce krátká rovná pasáž (m.j. zde je také místo, odkud plachtí dolů rogalisté) a poté už následovalo už pohořové čtyřkilometrové pokračování 6-7% do vesničky Piancavallo na kruháč, což byl můj cíl a hurá zpátky.

Dalo by se ale pokračovat i dál pozvolnějším sjezdem k jezeru Barcis s úžasnou přehradní hrází ve skalní soutěsce a vrátit se přes Montereale Valcellina – doporučuji.

Ještě bych měl dodat, že na všech zmíněných kopcích jsem se, přes brzkou hodinu, potkával s dalšími cyklisty. Před dojezdem do Piancavallo mě

jeden jezdec docvakl a cestou dolů jsem se míjel s dalšími sedmi a to stále bylo jen něco po osmém, půl deváté ráno, pracovní den.

Ač na rovinách přizdvížení prstů, nebo nějaká jiná podoba cyklistického pozdravu protijedoucí spíše překvapovala, v kopcích se zdravili všichni. Ti co „to už měli za sebou“ tak povzbuzovali bojující, ti co si dávali do kopce „gratulovali“ pokořitelům. Další kopec, který rozhodně stojí za to je stoupání z Fiaschetti směrem na Pian del Cansiglio. Končí však na náhorní plošině (přírodní rezervace) a když jsem se rozhodoval mezi ním a Piancavallo, zvolil jsem kopec kde byl jednoznačnější cíl a úžasné serpentiny na Via Cansiglio jsem si nechal na někdy příště.

Na závěr bych ještě zmínil cyklistické obchody, které tu nechybí snad v žádné vesnici. Na první jsem narazil hned po příjezdu do Pordenone. Hned vedle radnice sídlí shop, kde se to zelenalo koly Bianchi. Podobně jako i v jiných zemích, kde cyklistika neztratila kontinuální vývoj, převládají kola-dopravní prostředky, tedy městská, služební a trekingová. Sportovní a závodní stroje jsou v menšině a když tak u silničních modely končí na úrovni Shimano 105 resp. ekvivalentu obdobné úrovně Campagnolo Centaur (doufám, že mě příslušníci některého z táborů za toto srovnání neukamenují:o). Obdobné spektrum bylo prakticky ve všech cyklistických obchodech, takže vyšší modely jsou buďto otázkou spíše individuálních staveb jako u nás, nebo je potřeba popojet z regionálních obchůdků jinam. Úsměvně překvapení na nás čekalo ve městečku fresek Spilnbergo, kde byl poměrně velký cyklistický obchod spojen s prodejnou, světe div se, šicích strojů... (vtípek pro starší ročníky:o). Nedaleko tohoto městečka také nemůžete minout další zdejší zajímavost, což jsou řeky s mimořádně širokými kamenitými koryty, často bez vody, která proudí pod štěrkem, nebo se deroucí mezi

štěrkovými ostrůvky, kde vytváří množství azurové modrých lagun.

Pokud budete někdy uvažovat o aktivnější dovolené, kde se dá kombinovat moře, hory, památky (do Benátek doporučuji popojet vlakem) s prokládáním silniční cyklistikou, rozhodně dejte mezi kandidáty.

Michal (KPO)

